

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΤΥΠΟΥΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000

ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
«ΠΑΤΡΙΩΝ»
ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ 3Α
ΤΗΛΕΦ. 582

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

*Εκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Ν. Χατζιδάνι, Κ. Γ. Ζηρίου καὶ Ι. Μ. Δαμβέργη διευθύνοντος.

Η ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ

Ἀπὸ μιᾶς ἐβδομάδος ἐξ ἀρρήτων συγκινήσεων πάλ-
λουσιν ὅλαι αἱ καρδίαι τοῦ Γένους. Ἐλεύθεροι καὶ ἀλύ-
τρωτοι καὶ διεσπαρμένοι εἰς τὰ τέσσαρα ἄκρα τοῦ κό-
σμου, ἀγωνιώδεις αἰσθάνονται προσδοκίας περὶ τῆς τύ-
χης τῶν μαχομένων ἀδελφῶν καὶ αἱ εἰδήσεις περὶ τῆς
νικηφόρου πορείας των, ὡς ἀκτίνες θείου φωτός, ἀνα-
γεννώσιν ἅπαντας εἰς τὴν νέαν ζωὴν τῆς ἐθνικῆς πεποι-
θήσεως, διὰ τὴν ὁποίαν τόσαι κατεβλήθησαν προσπάθειαι,
ὅπως θεωρήσωμεν ἑαυτοὺς ἀνικάνους.

Ὀλίγος ἀνεμος ἤρκεσεν ὅπως σαρωθῶσι τὰ ἀμμόδη
τείχη τόσων ξενικῶν προσπαθειῶν. Ὀλίγαι ἡμέραι,
ὅπως μὴ ἀναγνωρίζωμεν πλέον ἑαυτοὺς.

Ἡμεῖς εἴμεθα; Ἡμεῖς, οἱ μὴ τολμῶντες οὔτε
νὰ ψιθυρίσωμεν τῆς ψυχῆς μας τοὺς γλυκυτάτους
πόθους; Ἡμεῖς, οἱ μετὰ δισταγμοῦ, ὡς μυθικὴν τινα πα-
ράδοσιν, ἐπαναλαμβάνοντες τὴν πατροπαράδοτον ἐντο-
λήν; Ἡμεῖς, οἱ φοβούμενοι τὰ μορμολύκεια, τὰ ὅποια
ἔστησαν ἐντὸς τῆς πατρικῆς ἀμπέλου οἱ ξένοι, ὅπως
ἀνενόχλητοι προβαίνωσιν εἰς τὸν τρυγητὸν αὐτῆς;
Ἡμεῖς, οἱ υἱοθετοῦντες πᾶσαν ἐπίβουλον πλάνην περὶ
τῆς δυνάμεως τῶν ἄλλων καὶ τῆς ἰδικῆς μας ἀδυνα-
μίας; Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὅστις ἠδόκησε ν' ἀναβλέψω-
μεν. Εὐλογημένη ἡ Πρόνοια, ἥτις ἐφώνησεν εἰς τὴν
Ἑλλάδα: Ἡ παῖς ἐγείρου! Εὐλογημένη ἡ θεία χά-
ρις, ἥτις ἐδίδωκε τοὺς συρρεύσαντας νεκροπομποὺς κη-
ρύττουσα τὸ: οὐκ ἀπέθανεν...

Ἀπάντων τῶν Ἑλλήνων αἱ δοκιμασίαι παρεσκεύα-
σαν τὴν ἱερὰν μυσταγωγίαν, ἐν ἣ τὸ αἷμα τῶν ἐλευθε-
ρωτῶν καὶ τὰ δάκρυα τῶν ἀπολυτρουμένων προσφέρον-
ται ὡς εὐχαριστία πρὸς τὸν Σωτῆρα Θεόν. Ἀλλὰ καὶ
ἀπαξάπαντος τοῦ γένους ἡ εὐγνωμοσύνη εἰς τὸ μικρὸν
ἐλεύθερον τμήμα του ὀφείλεται καὶ ἐκδηλοῦται, διότι
αὐτὸ κυρίως, αὐτὸ πρὸ παντὸς δοκιμάζεται σήμερον, τὰ
πάντα ἀποφασίσαν νὰ θυσιάσῃ, ἵνα προετοιμάσῃ τὰς νί-
κας, ὧν αὐριοὶ ἅπαντες θὰ δρέψωμεν τοὺς καρπούς.

Ποῖος εἶπεν ὅτι ἡ ἐλευθερία Ἑλλάς κάκιστα ἐτρέφετο
μὲ τὰ ιδεώδη τοῦ παρελθόντος καὶ διὰ τοῦτο ἰσχνὴ καὶ
ἀναιμικὴ δὲν εἶχε τὴν δύναμιν οὐδὲ νὰ σκεφθῇ περὶ τοῦ
μέλλοντος; Ἀς κακίσωπι καὶ τώρα τὴν τροφήν, ἣν πα-
ρεῖχεν ἡμῖν παραδειγματίζον καὶ ἐμπνέον τὸ παρελθόν.
Ἀς συμπεράνωσιν ἂν πρὸς τὰ ὀπίσω εἶναι ἐστραμμένοι
οἱ ἀκάθεκτοι νικηταὶ τῶν μακεδονικῶν πεδίων, οἱ μὲ τὸ
αἷμά των χαράσσοντες τὰ νέα τοῦ ἐλληνικοῦ βασιλείου
ὄρια, καὶ χαρίζοντες εἰς ἅπαντας, ἐλευθέρους καὶ ἀλυ-
τρώτους τὴν νέαν ζωὴν καὶ τὴν ἀπειρον πεποιθήσιν
ἐπὶ τὸ ἐθνικὸν μέλλον.

Καὶ ἂς ψάλλωσι μεθ' ἡμῶν, ἀναγεννώμενοι ἐπίσης,
τὸν ὕμνον τὸν παλαιόν, τὸν ὕμνον τὸν αἰώνιον πρὸς τὰ
παλαιὰ καὶ αἰώνια ιδεώδη τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ τετάρτη

(Λουκ. γ' 5-15)

Κείμενον

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ¹ ταύτην· ἐξῆλθεν
ὁ σπείρων τοῦ σπείραι ² τὸν σπόρον αὐτοῦ. καὶ ἐν τῷ
σπείρειν αὐτὸν ³ ὁ μὲν ἔπεσε παρὰ τὴν ὁδόν, καὶ κα-
τεπατήθη. καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατέφαγεν
αὐτό· καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐπὶ τὴν πέτραν, καὶ φυὲν ἐξη-
ράνθη διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἱκμάδα ⁴ καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐν
μέσῳ τῶν ἀκανθῶν, καὶ συμφυεῖσαι ⁵ αἱ ἀκανθαὶ ἀπέ-
πνιξαν αὐτό· καὶ ἕτερον ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν τὴν ἀγα-
θὴν, καὶ φυὲν ἐποίησε καρπὸν ἑκατονταπλασίονα ⁶.
ταῦτα λέγων ἐφώνει· ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω· ἔ-
πρωτων δὲ αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· τίς εἴη
ἡ παραβολὴ αὕτη· ὁ δὲ εἶπεν ὑμῖν δέδοται γινῶναι
τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ τοῖς δὲ λοιποῖς
ἐν παραβολαῖς, ἵνα βλέποντες μὴ βλέπωσι καὶ ἀκού-
οντες μὴ συνιῶσιν. ἔστι δὲ αὕτη ἡ παραβολή· ὁ σπό-
ρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, οἱ δὲ παρὰ τὴν ὁδὸν εἰ-
σὶν οἱ ἀκούσαντες, εἴτα ἔρχεται ὁ Διάβολος καὶ αἶρει
τὸν λόγον ἀπὸ τῆς καρδίας αὐτῶν, ἵνα μὴ πιστεύσαν-
τες σωθῶσιν. οἱ δὲ ἐπὶ τῆς πέτρας οἱ ὅταν ἀκούσωσι,
μετὰ χαρᾶς δεχονται τὸν λόγον, καὶ οὗτοι ρίζαν οὐκ
ἔχουσιν, οἱ πρὸς καιρὸν πιστεύουσι καὶ ἐν καιρῷ πει-
ρασμοῦ ἀφίστανται. τὸ δὲ εἰς τὰς ἀκάνθας πεσόν, οὗτοι
εἰσὶν οἱ ἀκούσαντες, καὶ ὑπὸ μεριμνῶν καὶ πλούτου
καὶ ἡδονῶν τοῦ βίου πορευόμενοι συμπνίγονται καὶ
οὐ τελεσφοροῦσι. τὸ δὲ ἐν τῇ καλῇ γῇ, οὗτοι εἰσὶν
οἵτινες ἐν καρδίᾳ καλῇ καὶ ἀγαθῇ ἀκούσαντες τὸν
λόγον, κατέχουσι καὶ καρποφοροῦσιν ἐν ὑπομονῇ.

Σημειώσεις.

1) Πα ρ α β ο λ ῆ = ἀλληγορικὴ διήγησις, ἐξ ἧς ἐξάγεται ἡθικὴ
τις ἀλήθεια. 2) Τ ο ὦ σ π ε ῖ ρ α ἰ = ἡ γενικὴ σημαίνει τὸν σκοπὸν
δι' ὃν ἐξῆλθε. 3) Κ α ἰ ἐ ν τ ῷ σ π ε ῖ ρ ε ἰ ν α ὁ τ ὶ δ ν = καὶ ἐν
τῇ ἐκτελέσει τοῦ ἔργου τῆς σπορᾶς ὁ σπόρος πίπτει παντοῦ ὅθεν
διέρχεται ὁ σπορεύς. 4) Ἰ κ μ ᾶ δ α = ὑγρασίαν. 5) Σ υ μ φ υ ε ῖ -
σ α ἰ = σὺν τῷ σπόρῳ φυτρώσασαι καὶ αὐξήσασαι. 6) Ἐ κ α τ ο ν -
τ α π λ α σ ῖ ο ν α = ἤτοι τὸ ἐν ἀπέδωκεν ἑκατόν.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Η Ζ', ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ἐκ τῆς πρὸς Τίτον Ἐπιστολῆς Γ'. 8-15.

Ἐπὶ τῇ αὐρίῳ ἀγομένῃ ἐορτῇ τῆς Ζ'. Οἰκουμενικῆς Συ-
νόδου καὶ τῇ μνήμῃ τῶν συγκροτησάντων αὐτὴν ἁγίων Πα-
τέρων ἀναγιγνώσκεται ἡ πολλὰκις ἐρμηνευθεῖσα ἐν ταῖς «Πα-
τρίσις» ἀποστολικῇ περικοπῇ, ἐκ τῆς πρὸς Τίτον Ἐπιστολῆς
τοῦ Ἀπ. Παύλου, συμβουλευόντος ν' ἀποφεύγωμεν τὰς μω-
ράς, ματαίας καὶ ἀνωφελεῖς συζητήσεις, τὰς ἐριδας καὶ μά-
χας περὶ θρησκευτικῶν ζητημάτων, καὶ νὰ παραιτῶμεν μετὰ
πρώτην καὶ δευτέραν νοθεσίαν τὸν ἐξεστραμμένον καὶ αὐτο-
κατάκριτον αἵρετικὸν ἄνθρωπον.

Τοιαύτη μωρὰ συζήτησις· εἰδὼς καὶ μάχας ἐπὶ αἰῶνα δολοκλήρον ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Αὐτοκρατορίᾳ τοῦ Βυζαντίου προκαλέσασα, ὑπῆρξεν, ἡ Εἰκονομαχία, ζητήσασα ἀνευ λόγου τὴν κατάργησιν τῆς προσκυνήσεως τῶν εἰκόνων. Ἐγίνοντο βεβαίως καὶ γίνονται, δυστυχῶς, καταχρήσεις περὶ τὴν προσκυνήσιν τῶν ἁγίων εἰκόνων παρὰ τῶν μὴ ἐννοούντων ὅτι ἡ ἀπονεμομένη εἰς τὰς εἰκόνας τιμὴ ἀναφέρεται εἰς τὰ εἰκονιζόμενα. Οὐδέποτε ὅμως ἡ καταχρήσις ἐνὸς πράγματος δικαιολογεῖ τὴν κατάργησιν τῆς χρήσεως, οὔτε θὰ μετερρυθμίζετο, ὡς ἐκήρυττον οἱ Εἰκονομάχοι, τὸ κράτος ἀν κατηργεῖτο ἡ προσκυνήσις τῶν εἰκόνων. Ὑπῆρξε δ' ὅλως ἀστοχος ἡ ἐνέργεια τῶν μεταρρυθμιστῶν Αὐτοκρατόρων, οἱ ὅποιοι, ἀφίσαντες κατὰ μέρος πᾶσαν ἄλλην μεταρρύθμισιν, ἔστρεψαν μετὰ προσοχῆς καὶ μετὰ πείσματος ὅλην αὐτῶν τὴν δύναμιν εἰς τὸ ζήτημα τῶν εἰκόνων. Οἱ δὲ πρόμαχοι παλαίου ἱεροῦ ἔθους ἐπολέμησαν πᾶσαν μεταρρύθμισιν, καθ' ὅσον διέδλεπον ἐν ταῖς ἐνεργείαις τῶν Εἰκονομάχων ἀσεβεῖς κατὰ τῆς θρησκείας ἐπιθέσεις. Ἄλλως τε εἶναι ἀληθές ὅτι οἱ Εἰκονομάχοι ὀφθέντες εἰς τὸν κατήφορον τῆς ἐπιβουλῆς κατὰ τῶν παραδόσεων καὶ τῶν ἠθῶν τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἐσταμάτησαν μόνον εἰς τὸ ζήτημα τῆς προσκυνήσεως τῶν ἁγίων εἰκόνων. Προέβησαν καὶ περαιτέρω, θίξαντες σοφρώτερα καὶ ἱερώτερα ζητήματα, διαπομπεύσαντες τὰ ἱερὰ καὶ δόξα τοῦ λαοῦ.

Ἐντεῦθεν πλήρης ἀναστάσις καὶ σπαρταγμὸς ἐμφύλιος, φόνοι καὶ μαρτύρια τῶν ἐμμενόντων εἰς τὴν προσκυνήσιν τῶν εἰκόνων, βίαιοπραγίαι τῶν ἀντιθέτων, ἐπαναστάσεις ἐξ Ἑλλάδος κατὰ τῆς κεντρικῆς κυβερνήσεως τῆς Αὐτοκρατορίας, ἀνατροπὴ ἐν Κωνσταντινουπόλει. Καὶ εὐρέθη ἡγεμὼν ἄριστος, ὁ Κωνσταντῖνος Ε', ὅστις ἐξήντησεν ἐκὺν ἐν ζήτηματι ματαίῳ, παραμελήσας τοῦ κυρίου αὐτοῦ ἔργου, τῆς ἀποκρούσεως τῶν προελαυνόντων πρὸς τὰς ἀσιατικὰς κτήσεις τῆς Αὐτοκρατορίας Ἀράβων. Καὶ ἐπειδὴ τὰ τρία Πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς ὑπέκειντο ἤδη ὑπὸ τοὺς Ἀράβας διέκοψαν πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως, συνεκάλεσαν συνόδους καὶ μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης ἀπεκήρυξαν ὡς αἰρετικὴν τὴν Ἐκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως!

Πρωτοφανής, ἀληθὴς, διχασμὸς τῶν Ἑλληνικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ διαίρεσις τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ τοῦ χριστιανικοῦ καθόλου κόσμου. Τὰ ἐπικολουθήματα δὲ τοιούτου διχασμοῦ ἐμελλον νὰ εἶναι φοβερά, ἀν μὴ ἐγκαίρως ἐπῆρχετο ἀντίδροσις κατὰ τῆς Εἰκονομαχίας ὑπὸ τῆς Ἀθηναίας Βασιλίσσης Εἰρήνης, ἥτις κατέρωθε νὰ ἐκλέξη τὸν μόνον διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην κατὰλληλον Πατριάρχην τὸν Ταράσιον, νὰ διαλύσῃ τὸν εἰκονομαχικὸν στρατὸν καὶ νὰ συγκροτήσῃ ἐν Νικαίᾳ τῇ 787 τὴν Ζ'. Οἰκουμένην Σύνοδον, ἥτις ἀπεκατέστησε τὴν εἰρήνην ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Τὸ εἰκονομαχικὸν ζήτημα δὲν ἔληξεν ὁριστικῶς διὰ τῆς Ζ'. Οἰκουμένην Σύνοδον, ἀλλ' ἐκτοτε ἀπώλεσε τὴν μεγίστην του ἐξύτητα καὶ ἐντὸς πεντηκονταετίας περὶπου ἐξηφανίσθη. Ἐντεῦθεν μεγάλην ἱστορικὴν ἀξίαν ἔχει ἡ Οἰκουμένη αὐτῇ Σύνοδος, διότι ἔλυσε μέγα, ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα καὶ διότι ἦνωσε πάλιν τὰ Πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς μετὰ τοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς Ρώμης. Ἄνευ τοιαύτης ἐνώσεως τὰ Πατριαρχεῖα δὲν θὰ εὐρίσκοντο συντηπισμένα κατὰ τὸν θ'. αἰῶνα, κατὰ τὸν ὅποιον νῆα μεγάλα ζητήματα παρουσιάσθησαν, καὶ ἐκτοτε θὰ ἐξηρπνίζετο πᾶσα ἑλληνικὴ ζωὴ ἐν ταῖς ἀραβοκρατούμεναις ἑλληνικαῖς χώραις. Ἡ ζωὴ αὕτη συνεκρατήθη μόνον διὰ τῆς πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἀδελφικῆς ἐπικοινωνίας καὶ τῆς ἐνότητος τῶν Πατριαρχείων, τὴν ὁποίαν πρὸς καιρὸν μὲν διέσωσεν ἡ Εἰκονομαχία ἀλλ' ἀποκατέστησεν ἡ Ζ'. Οἰκουμένην Σύνοδος.

ΕΘΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

Ο ΝΙΚΟΤΣΑΡΑΣ

Ἐνα πουλάκι ἐξέβαινε πὸ μὲς ἀπὸ τὴν Βέρροια, Ράχη σὲ ράχη περπατεῖ, λημέρι σὲ λημέρι· Κ' οἱ κλέπταις τὸ ἐρώταγαν κ' οἱ κλέπταις τὸ ρωτοῦσι· —Πουλάκι, πόθεν ἔρχεσαι καὶ πόθεν κατεβαίνεις; —Ἀπὸ τῆς Βέρροιας ἔρχομαι, σὲ Ἀγραφα κατεβαίνω, Πάω νὰ βρῶ τὸν Νικόλα, νὰ σμίξω τὸν Σταμάτη, Νὰ πῶ τὰ χαιρετίσματα ἀπὸ τὸν Νικοτσάρα· Τρεῖς μέραις κάμνει πόλεμον, τρεῖς μέραις καὶ τρεῖς νύκτας Πέρα ἀπὸ Ξερολεῖαδον στὸς πάγους καὶ στὰ χιόνια· —Ἀκούστε, παλληκάρια μου, φωνάζ' ὁ Νικοτσάρας. Βάλτε τσελίκι στὴν καρδιά, καὶ σιῖδρα στὰ πόδια Καὶ πάρτε τὰ τουφέκια σας, βγάλτε καὶ τὰ σπαθιά σας, Γιουρούσι γιὰ νὰ κάμωμεν νὰ φθάσωμε στὸ Πράδι, Τὴν ἄλυσον νὰ κόψωμεν καὶ πέρα νὰ ριχθοῦμε· Ζερεβιά μεριά τὸν ποταμὸ νὰ πάρωμε, παῖδιά μου, Νὰ βροῦμε τὰ Λαζόπουλα τὸν καπετὰν Λαμπράκη, Βύθους γιουρούσι ἔκαμαν, κ' ἔφθασαν στὸ γεφύρι. Καὶ μετὰ τὸ διαμαρτυρῆσαι ὁ Νικοτσάρας κόπτει Τὴν ἄλυσον τοῦ γεφυρίου, καὶ ἐδιδάθησαν ἀντίκρου.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ
ΠΡΟΣ ΤΑ «ΠΑΤΡΙΑ»

Τακτικὸς ἀναγνώστης τῶν «Πατρῶν» καὶ φίλος ἀνὴρ ἀνέγνωσεν ὅτι ἐγράφον περὶ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Ἰάκωβος στρατηγοῦ Νοτζί, καὶ ἐπειδὴ προσέκρουσεν εἰς τὰ περὶ αὐτοῦ ἐκεῖ λεγόμενα, ἀπέστειλεν ἡμῖν ἐπιστολὴν, ἐν ᾗ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀναγινώσκοντες καὶ τάδε: «... ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι πῶς Σεῖς ἀνυμνεῖτε τὸν εἰδεχθὲν θάνατον τοῦ ἀπύκτου τοιαῦτα παραδείγματα; Αἱ τοιαῦται βδελυραὶ αὐτοκρατορίας τῶν Ἰαπώνων καὶ Σινῶν δηλοῦν ἀποκλήσιν, καταφρόνησιν τοῦ τιμιωτάτου ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, δηλ. τῆς ψυχῆς, καὶ φρονῶ δι' ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ εἶναι πρέπον νὰ προβάλλονται καὶ ἐπαινῶνται ἐνώπιον τοῦ Χριστιανικοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.»

Εἰς ταῦτα ἀπαντῶμεν τάδε: Συμφωνοῦμεν πληρέστατα ὅτι ἡ αὐτοκρατορία εἶναι βδελυρὰ πράξις καὶ ὅτι διὰ ταύτης οἱ εἰδωλότροποι Ἰάπωνες καὶ Σῖναι ἐμφαίνονται περιφρόνησιν καὶ ἐξευτελισμὸν τοῦ τιμιωτάτου ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, τῆς ψυχῆς. Φαίνεται δὲ ὅτι δὲν ἐξεφράσθημεν ἀρκούντως σαφῶς, ὥστε ἐγένετο δυνατόν νὰ ἐκληφθῇ ἡ μνεία τῆς πράξεως ἐκείνης ὡς ἐπαινος αὐτῆς καὶ ἐπιδοκιμασία· ἀλλὰ βεβαίως ταῦτα τοῦτο δὲν ἦτο ὁ σκοπὸς ἡμῶν. Τοιούτων πραγμάτων ὑμνηταὶ καὶ εἰσηγηταὶ δὲν δύνανται τὰ «Πατρία» νὰ εἶναι. Ὁ Θεὸς ὅτε ἔπλασε τὸν ἀνθρώπον ἐκ τοῦ χοῦς, τότε, λέγει ἡ Ἀγία Γραφή, «ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν τοῦτο τὸ μέγα δῶρον τοῦ Πλάστου, τὴν ζῶσαν ψυχὴν, τὴν ὁποίαν ὁ Σωτὴρ ἡμῶν τοσοῦτον τιμᾷ ἀπέδειξεν, ὥστε εἶπε; «τί δόσει ἀνθρώπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;» ταῦτα, λέγω, τὴν ψυχὴν, δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν ἀνθρώπον σπον ῥάκος ὅταν θέλῃ· ὅστις δὲ τοῦτο τολμήσῃ, προσβάλλει καὶ ὑβρίζει φρικτῶς τὸν Δοτῆρα καὶ τῶν ἄλλων πάντων ἀθάνατου ψυχῆς. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἡ Ἀγία ἡμῶν ἐκκλησία σπᾶσθησαν ἀπὸ τῶν κόλπων αὐτῆς, περιύβρισαν τὸν Δημιουργὸν καὶ οὔτε ἐνταφιάζει οὔτε μνημονεύει αὐτοὺς οὔτε συγχώρησιν τῶν ἀμαρτημάτων παρὰ τοῦ Παναγάρχου Θεοῦ καὶ Πατρὸς αἰτεῖται ὑπὲρ αὐτῶν.

Ἀλλὰ θὰ ἐρωτήσετε τώρα, διατί λοιπὸν ἐμνημονεύατε τὸν θάνατον ἐκείνου τοῦ ἀνθρώπου; Ἐμνημονεύσαμεν, διότι ἀνεγνώσαμεν ἄλλοτε ὅτι «ὡςπερ τὴν μέλισσαν ὀρώμεν ἐφ' ἅπαντα μὲν τὰ βλαστήματα καθίζονουσιν, ἀφ' ἐκείνου δὲ τὰ βέλτεστα λαμβάνουσιν, οὕτω δὲ καὶ τοὺς παιδείας ὀρεγομένους μηδενὸς μὲν ἀπείρως ἔχειν, μόλις γὰρ ἂν τις ἐκ τούτης τῆς ἐπιμελείας τὰς τῆς φύσεως ἀμαρτίας ἐπικρατήσῃ.» Ταῦτα δὲ ἔχοντες ἐν τῇ διανοίᾳ ἐνομίσαμεν ὅτι θὰ ἡδυνάμεθα νὰ λάβωμεν καὶ ἀπὸ τοῦ γεγονότος ἐκείνου διδάγμα τι χρήσιμον εἰς τὸν σκοπὸν ἡμῶν. Ὁ σκοπὸς δὲ ἡμῶν ὅτε ἐγράφον τὸ ἄρθρον ἐκεῖνο, ἦτο νὰ δείξωμεν ὅτι δὲν εἶναι καμμία ἀνάγκη εὐθὺς ὡς μάθωμεν κατὰ τὸν εὐθὺς ὡς ἴδωμεν τὰς Εὐρώπας καὶ λάβωμεν γινώσκοντες τινὰ τῶν ἐν αὐτοῖς γινόμενων, νὰ ἀποκηρύττωμεν ὡς ἄχρηστα πράγματα τὰς πάτρια ἡθῆ καὶ ἔθιμα. «Καρκίνος εἶναι, διακηρύττουν, ὁ οἰκογενειακὸς Σας βίος· ἀνάγκη νὰ τὸν ἀπορρίψετε διὰ νὰ σωθῇτε.» Πρὸς ταῦτα ἡμεῖς ἀντιλέγομεν ὅτι δύνανται κάλλιστα νὰ συμβιβασθῶσι καὶ συνυπάρξωσι καὶ ἡ πρόοδος εἰς τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας, εἰς τὸν νεώτερον πολιτισμὸν καθόλου, καὶ ἡ διατήρησις τῶν καλῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων ὅσα ἐκκληρονομήσαμεν παρὰ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ὡς παράδειγμα δὲ τοῦ δυνατοῦ συμβιβασμοῦ τῆς δυνατῆς συνυπάρξεως τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ μετὰ τῶν πατροπαράδοτων συνθητῶν ἐφέραμεν τὸν στρατηγὸν ἐκεῖνον, ὅστις ἐμορφώθη μὲν ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ εἰς τὴν ἐπιστήμην τοῦ πολέμου θαυμασίως, ἐνέμενε δ' ὅμως πιστῶς προσκεκολλημένος εἰς τὰ πάτρια αὐτοῦ τὰ τε καλὰ καὶ τὰ κακά. Διότι βεβαίως ἀξία θαυμασμοῦ εἶναι ἡ φιλοπατρία αὐτοῦ (ἀπώλεσε πρὸ τοῦ Πόρτ Ἀρθούρ τοὺς δύο υἱούς του) καὶ ἡ πίστις εἰς τὸν ἡγεμόνα του, κακὴ δὲ, ὡς ὀρθῶς παρατηρεῖτε, ἡ αὐτοκρατορία του. Ἀλλ' ἡμεῖς ὡς ἡ μέλισσα ἠδελήσαμεν νὰ λάβωμεν τὸ καλὸν καὶ μόνον τοῦτο.

Καὶ ὁ μέγας ἡμῶν διδάσκαλος Ἰησοῦς Χριστὸς ἐν τῇ παραβολῇ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου μόνον τὴν καλὴν αὐτοῦ πράξιν, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἐκείνου δοξασίας ἔλαβε πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ ἐπήνεσε καὶ συνέστησεν ἡμῖν. Ὁμοίως λαμβάνομεν καὶ παρὰ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων ὅ,τι καλὸν εὐρίσκομεν παρ' αὐτοῖς, παραλείπομεν δὲ ὅσα κρίνομεν ὅτι ἀντιθέτουσι πρὸς τὴν ἠθικὴν ἡμῶν ἢ πρὸς τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις ἢ πρὸς τὸν νεώτερον κοινωνικὸν βίον ἡμῶν. Καὶ ἐδῶ λοιπὸν πρέπει, νομίζομεν, νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ γνήσιον Ἑλληνικὸν λόγιον «βέλτερον ἀρετῇ καὶ κακίᾳ διαιεῖν τοὺς ἀνθρώπους» καὶ νὰ ἐκτιμῶμεν ἕκαστον κατὰ τὰς πράξεις αὐτοῦ, νὰ λαμβάνωμεν δὲ καὶ διδασκόμεθα παρὰ πάντων τὰ καλὰ, ὡςπερ ἡ μέλισσα ἐπὶ πάντα μὲν τὰ βλαστήματα ἐπικαθίζει, λαμβάνει δὲ μόνον τὸ μέλι ἀπὸ τῶν ἐχόντων αὐτὸ ἀνθέων.

ΠΡΟ ΕΝΕΝΗΚΟΝΤΑ ΕΤΩΝ

ΔΕΡΒΕΝΑΚΙΑ-ΑΓΙΝΟΡΙ (Ια')

(26 Ἰουλίου 1822).

Ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ εἰς τὸ γελοῖον δὲν εἶναι εἰμὴ ἐν βῆμα. Ταῦτα εἶπε Ναπολεὼν ὁ Μέγας, ὅτε ἐφθασεν εἰς Βίλναν τῆς Πολωνίας μετὰ τὴν ἐν Ῥωσίᾳ πανωλεθρίαν. Τὸ βῆμα τοῦτο ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς τιμῆς εἰς τὰ ῥαπίσματα δούλου, ἀπὸ τῆς ἀκμῆς τῆς χρυσάκτινος εἰς τὴν βαρύντονον φθορὰν δὲν κάμνει ὁ ἀνθρώπος ἐξ ἀλογιστίας τῆς τύχης ἢ ἀναγκαζόμενος ὑπὸ δαίμονος μοχθηροῦ· διὰ τῶν ἀνθρώπων ἕκαστος κατὰ τὴν σύνεσιν ἑαυτοῦ καὶ κατὰ τὴν φιλοπονίαν ἑαυτοῦ ἐργάζεται τὸν δρόμον τοῦ βίου του εὐρὺν καὶ ὀμαλὸν ἢ ἀτραπὸν ἀναφορικὴν

διὰ μέσου ὀξέων λίθων καὶ θάμνων μὲ κλάδους σκληροῦς θηριώδους σχίζοντας τὰς κνήμας. Βεβαίως ἔχει καὶ ἡ μοῖρα πολλὰς τὴν χεῖρα αὐτῆς πρὸς τὰς θωπεύουσιν καὶ ὀδηγοῦσιν τὸν ἀνθρώπον δι' ἀπαλοῦ ἀνθοσπάρτου λειμῶνος ἢ ἀγρίως κρημνίζουσιν αὐτὸν εἰς χαράδρων σκοτεινῇ. Ἀλλ' ὁ Ναπολεὼν διὰ τὸ βῆμα αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἀσείστου, ἀληθῶς μεγαλείου εἰς τὸν ἀφανισμόν δὲν εἶχε νὰ μεμρῇ ἀλλ' ἡ ἑαυτὸν, διότι ὥρμησεν εἰς τὸ κέντρον τῆς Ῥωσίας οὐδαμῶς φροντίσας περὶ τῆς ἀσφαλοῦς ἐπικοινωνίας μετὰ τοῦ κέντρου τῶν πολεμικῶν ἔργων αὐτοῦ, τῆς Γαλλίας, ἐξέπεσε δ' ἐκ τούτου εἰς τὰς συμφορὰς Καρόλου τοῦ IB' τῆς Σουηδίας, οὕτινος διεκήρυττεν ὅτι δὲν ἤθελε μιμηθῇ τὴν στρατηγικῶς πλημμελεῖ πορείαν.

Τὸ πάθημα τοῦ γίγαντος τούτου στρατηγικῆς μεγαλοφυΐας, τοῦ Ναπολεόντος, τόσῳ πρόσφατον, ἀφ' οὗ ἐγένετο πρὸ δέκα ἐτῶν (1812-1822), δὲν ἐδίδασκε τὸν ἀμαθέστατον Μαχμουτ τῆς Δράμας, καὶ εἰσέβαλεν εἰς Πελοπόννησον, μόνον, φαίνεται διαλογιζόμενος πῶς θὰ γείνη Ῥούμελι-βλαστής μετὰ τὴν κατάρκτησιν τῆς χώρας καὶ πῶς θὰ πλουτίσῃ τὸ χαρμένιον του μὲ τὰς περικαλλεῖς κόρας τοῦ Μορέως. Μετὰ τῆς βορείας Ἑλλάδος—Θεσσαλίας καὶ περαιτέρω—κέντρον τῆς ἐκστρατείας αὐτοῦ οὐδεμία ἐπικοινωνία ἀσφαλῆς, ἀφ' οὗ τὴν δύναμιν τὴν συνοδεύουσιν ἐξ τηλεδύλα διασκορπίσαντες κατὰ τὴν Κάζαν¹ τοῦ Κιθαρῶνος οἱ ἀνδρεῖοι Βιλλιώται ἀφῆρσαν αὐτά, ἄτινα κατέχοντες μετεχειρίζοντο ὕστερον εἰς τὰς ἐορτὰς τοῦ Πάσχα καὶ τὰς πανηγύρεις².

Εἶδομεν πῶς ἐμφοδὸς δὲν ἠκολούθησε εἰς Δερβενάκια εἰσβαλόντας ἀλλ' ἀφῆκε μόνους εἰς τὸν κίνδυνον τοὺς στρατιώτας αὐτοῦ, ὁ ἡγεμὼν καὶ πῶς εἰς τὴν παρὰ τὸ Νεύκλιον Γλυκειᾶν κατέφυγεν ἐν ἀπογνώσει. Ἐκεῖ λοιπὸν ἠθελεν ἀπολεσθῇ, ἀν μὴ γνώμη τότε ἐπεκράτει διοικοῦσα τὰ πράγματα τῆς πατρίδος ἡμῶν, ἀν μὴ ὑπῆρχον φιλόπρωτοι ἀνικανότητες καὶ ὑπ' ἀρχηγῶν τινῶν χειρουργούμενοι φιλόπραγες στρατιῶται, φιλόπραγες διότι δὲν ἐδιδάχθησαν ὑπὸ τῶν ἀρχηγῶν τούτων ὅτι ὁ πολεμιστὴς ὁ ἀποβλέπων εἰς τὴν ἀρπαγὴν δὲν εἶναι στρατιῶτης ὑπερήφανος τῆς πατρίδος καὶ τῆς τιμῆς, ἀλλὰ δούλος, σύντροφος ληστρικῆς συμμορίας κακούργων.

Ὁ Κολοκοτρώνης ἐν συμβουλίᾳ γενομένῳ τῇ ἐπομένῃ τῆς μάχης (τῇ 27 Ἰουλίου) προέτεινε, πρὸς τοὺς ἐλθόντας εἰς τὰ Δερβενάκια ἐκ Μύλων Π. Γιατράκων, Δ. Τσώκων καὶ Γ. Σέκεριν ταῦτα νὰ μετασταθμεύσωσιν οἱ ἐκεῖ τεταγμένοι Ἕλληνες εἰς Μυκηνὰς, αὐτοῦ δὲ νὰ κρυβῶσιν ἐνεδρεύοντες μέσα εἰς τὴν μεταξὺ Σάρας καὶ Μυκηνῶν βαθεῖαν χαράδραν, Χάβος (Χάος) καλουμένην, ἐκεῖθεν δὲ νὰ ἐπιτεθῶσι κατὰ τῶν ὑπὸ τὸν Δράμαλιν ὀθωμανῶν, τῶν ἀποκλεισθέντων ἐν τῇ Ἀργολικῇ, ἐκ τῶν νώτων, εἴτε πρὸς τὰ Δερβενάκια ἢ ἔλθον ἐπικειρῆσθαι νὰ βαδίσωσιν εἴτε διὰ τὸν Λιμνῶν πρὸς τὸ Ἀγινόρι. Ἦθελε δ' ἔχει τοῦτο ἡ τοιαύτη πολεμικὴ ἐπιχειρήσις τὸ ἀγαθόν, ὅτι οἱ Ἕλληνες οἱ κατὰ τὰς Μυκηνὰς μέλλοντες νὰ ταχθῶσι, κατασκοποῦντες τὰς κινήσεις τοῦ Δράμαλη, ἤθελον παρέχει εἰδήσεις εἰς τοὺς πρὸς τὴν Κορινθίαν τεταγμένους ἐκ τῶν ἡμετέρων καὶ ἤθελον τρέχει δπου ἡ πολεμικὴ ἀνάγκη ἐκάλει αὐτοὺς. Δυστυχῶς οἱ περὶ τὸ Ἄργος μέχρι τῶν Μύλων Ἕλληνες, μολόντες ὅτι οἱ Τούρκοι ἔφυγον, οἱ μὲν πρὸς τὰ Δερβενάκια, οἱ δὲ πρὸς τὸ Ναυπλίου, ὥρμησαν πρὸς τὸ ἐν Ἄργει ἐγκατελειφθὲν στρατόπεδον ἐκείνων, ἵνα λαφυραγωγῶσιν οἱ ἐγκατελείποντες οἱ φυγάδες.

Οἱ πασάδες λοιπὸν, οὐδόλως ἐνοχλούμενοι, ἀφ' οὗ ἀκριβῶς ἐδουλεύσαντο πᾶσαν τὴν ἐποχὴν (27 Ἰουλίου) τῆς ἐν Δερβενάκιοις καὶ Ἀγίῳ Σώστῃ καταστροφῆς περὶ τοῦ τρό-

¹ Κατὰ τὰς ἀρχαίας Ἐλευθεράς.² Μέχρι νῦν τοιοῦτον κομισθὲν ἐκ Βιλλίων εἰς Κρικκούκιον χρησιμοποιοῦνται κατὰ τὰς ἐορτὰς.

που τῆς εἰς τὴν Κορινθίαν σωτηρίας, ἅμα τῇ αὐγῇ τῆς 28 ἐκ τῆς Γλυκεῖας ὁρμητικὸς ἐκκινήσαντες εἰσῆλθον εἰς τὸ παρὰ τὰς Λίμνας στενόν, τὸ φέρον ἐπάνω παρὰ τὸν ναῖσκον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου πρὸς τὴν τραχεῖαν πολλαχοῦ κοιλάδα, ὅπου τὸ Ἀγινόρι καὶ τὸ Στεφάνι. Ἡ κοιλάς αὕτη περιζωννυμένη πανταχόθεν ὑπὸ τραχεῶν ὑψηλῶν λόφων, πλὴν τῆς πρὸς δυσμὰς πρὸς τὸν Ἅγιον Σώστην πλευρᾶς, ἔχει μὲν τὴν ἐκ Λιμνῶν ὁδόν, ἔχει δὲ δυσμικῶς τὴν ἀτραπὸν, ἥτις παρὰ τὸ Στεφάνι φέρει πρὸς τὸν Ἅγιον Βασίλειον καὶ τὸν Κάμπον τῆς Κουρτέσας ὑπὲρ τοὺς ὄρους βράχους, Τρίκορφα, Γλύστρας, Χούνην, χαράδραν ἀνάντη καὶ ἀγρίαν ἀγούσαν εὐθὺς πρὸς τὸ Στεφάνι, Κουτούμπαν καὶ Κάστρον, ἐφ' οὗ πύργος μεσαιωνικός.

Ἀλλὰ διὰ τῆς ἀτραποῦ ταύτης, ἀφ' οὗ εἰσέβαλον ἐκ Λιμνῶν εἰς τὴν κοιλάδα οἱ Τούρκοι, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κατέλθωσιν εἰς τὸ πεδῖον, διότι εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν ἦτο ὁ Ἅγιος Σώστης καὶ ὀλίγον περαιτέρω τὰ Δερεβανάκια. Εἰς τὰς πρὸς βορρᾶν λοιπὸν ἐξόδους ἔπρεπε νὰ ζητήσωσι τὴν σωτηρίαν. Καὶ εἶναι δύο ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ Ἀγινορίου, ἡ μὲν δεξιὰ πρὸς τὰς βορειοδυτικὰς κλιτύς τοῦ Ἀραχναίου στενὴ ἀτραπὸς ἀγούσα εἰς τὴν ἄνω νέαν μονὴν Φανερωμένην καὶ ἐκεῖθεν δι' ὁδοῦ ἐν κλεισωρεῖᾳ ἱκανῶς εὐρείᾳ πρὸς τὴν παλαιὰν παρὰ τὸ Χιλιομόδιον μονήν, ἡ δὲ ἀριστερὰ τοῦ χωρίου ἀτραπὸς κατηφορικὴ καὶ στενὴ, φέρουσα πρὸς τὴν Κλένιαν (τὰς ἀρχαίας Κλεωνάς).

Εἰς ταύτην εἰσέπεσον, ἀφ' οὗ ταχεῖς μὲν ἀλλὰ συγκεχυμένοι, ἄθροοι, συμμεμιγμένοι πολεμιστὰι μετὰ καμῆλων, ἐπὶ χρυσοφαλάρων ἵππων πασάδες καὶ βέηδες μετὰ ὀναρίων προστριβόμενοι φορτηγῶν, ἀκόσμως πάντες φεύγοντες, τὴν πεῖναν εἰς τὴν ὅβιν οἱ πλείστοι ἔχοντες καὶ τὸν τρόμον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Οὕτω φεύγοντες τοὺς Τούρκους ἤθελον ἀφανίσῃ οἱ Ἕλληνες, ἂν μὴ μακαρίζω θρότης ἀπεκοίμιζεν αὐτοὺς καὶ ἀφροντισία περὶ τοῦ τί θὰ διαπραξῶσι πρὸς σωτηρίαν ἑαυτῶν οἱ κάτω ἐν τῇ Ἀργολικῇ πεδίῳ ἀπομείναντες πασάδες. Τούτου ἕνεκα κατὰπληκτοὶ εἶδον πρὸ αὐτῶν ἐκ τῶν Λιμνῶν ἐρχομένους τοὺς δεκαπεντάκις χιλίους ὀθωμανοὺς οἱ ἐν Ἀγινωρίῳ πάλιν μετὰ τὴν μάχην τοῦ Ἁγίου Σώστου συνελθόντες Ἕλληνες ὑπὸ τὸν Ὑψηλάντην, τὸν Παπαφλέσσαν, τὸν Νικήταν Φλέσσαν, τὸν Νικηταρᾶν, τὸν Εὐμορφόπουλον, τὸν Κεράλαν, τὸν Χελιώτην. Καὶ ἀπεσύρθησαν μὲν εἰς τὰς οἰκίας τοῦ Ἀγινορίου καὶ τοὺς λόφους τοὺς πρὸς δυσμὰς, ἀλλὰ μετὰ μικρὸν ἐξώρμησαν ἀφόβητοι κατὰ τῶν ἐπτοημένων φυγᾶδων, πάντες αὐτοὶ καὶ μετ' αὐτῶν οἱ ποιμένες οἱ ἀπὸ τὰς πέριξ μάνδρας καταβάντες εἰς τὸ Ἑλληνικὸν στρατόπεδον καὶ αἱ γυναῖκες αἱ χαρίεσαι τοῦ Ἀγινορίου. Ἕλληνίδες θαρραλέαι τοῦ κινδύνου καταφρονητικαὶ ἐνέπεσον εἰς τὰ φευγαλέα πλῆθη καὶ ἐπληττον τοὺς Τούρκους, αὐταὶ μάλιστα τὰς καμήλους μετὰ τῶν πολυτίμων φορτίων ἀπάγουσαι, ἐνθαρρύνουσαι δὲ εἰς τὴν σφαγὴν τοὺς ἄνδρας.

Πανημέριος σχεδὸν μάχη, καθ' ἣν μόνον χιλίων ἀνδρῶν φθορὰν εἶχον οἱ Τούρκοι. Ἀλλ' ἀπώλεσαν πάντα τὰ φορτία καὶ τὰ ὑποζύγια καὶ ἀπείρους ἐγκαταλειφθέντας ὑπὸ τῶν ἱππέων διὰ τὸ δυσχερὲς τῆς πορείας ἢ πληγωθέντας πολεμιστηρίους ἵππους. Αὐτὸς ὁ Δράμαλης ἀπαντας τοὺς ἵππους αὐτοῦ ἀπώλεσε καὶ ἀπάσας τὰς ἀποσκευὰς καὶ πεζὸς μὲ τὰ πολυτελῆ ἐνδύματα ἐσχισμένα ἐκ τῶν παλιούρων ἦλθεν εἰς τὴν Κόρινθον.

Ἐσώθη;

Πλοῖον ἦτο, ὅπερ δὲν κατέπιεν ἡ λαίλαψ, ἀλλὰ ψευδῆ τινα ἐμφαίνουσα εὐμένειαν ἐξέριπεν εἰς τὰ βράχια τῆς ἀκτῆς. Θὰ τὸ καταπάγῃ σπαράττουσα αὐτὸ κατὰ μικρὸν μὲ τὰ κύματά της.

Ὁ Δράμαλης μετὰ τρεῖς μῆνας ἀπέθανε νοσήσας μάλιστα νόσον ἡθικὴν. Ἐκ δὲ τῆς μυριοπληθοῦς στρατιᾶς του ἐσώθησαν μόνον δύο χιλιάδες.

ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Μία γνώμη καθ' ἑβδομάδα.

«Αἱ λέξεις περὶ πατρίδος καὶ ἐθνότητος, αἵτινες συγκινοῦσι τὰς καρδίας τῶν Εὐρωπαίων, δὲν εἶναι τοῦλάχιστον οὔτε πρωτότυποι ἐν τῇ Τουρκικῇ γλώσσῃ.—τόσον εἶναι φυσικῶς ἀγνωστον πρᾶγμα..»

Ἐν τῇ Ἱερῇ Βίβλῳ—προκειμένου περὶ τυράννου—ἐνθυμούμαι, ὅτι ἀνέγνωσα ποτὲ τάδε αἶδον τὸν ἀσεβῆ ὑπερψόμενον ὡς τὰς κέδρους τοῦ Λιβάνου. καὶ ἐπέστρεψα καὶ οὐκ εὐρέθῃ ὁ τόπος αὐτοῦ. Τὸ αὐτὸ δύναται νὰ λεχθῇ διὰ τὴν Τουρκίαν, διότι ἡ Τουρκία εἶναι ἀσεβῆς πολιτικῶς καὶ ἠθικῶς.

Ἀς ἐτοιμάζονται λοιπὸν οἱ δοῦλοι Λαοὶ καὶ διηρημένοι. Ἡ Τουρκία εἶναι καταδικασμένη, καὶ δὲν θὰ δυνηθῶσι νὰ τὴν σώσωσιν οὔτε ἡ μᾶλλον διορατικὴ διπλωματία, οὔτε τὰ πλέον ἰσχυρὰ ὅπλα.»

Ροδότοτος Γκάλλυ

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Κ. Π. Ἀσμάρα ν. Θ. Α. (...) Ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν Γ. Σ. Ν. Ὁδησσόν. Γρ. Π. Ἀλεξάνδρειαν. Χ. Ε. Τρίγλιαν. Γράφμεν ταχυδρομικῶς.—Μ. Ε. Πειραιᾶ. Πρὸς τὸ παρὸν ἀδύνατον.—Χ. Σ. Κάρρον. Πληροφορίαι ἀπεστάλησαν.—Μ. Α. Χανίαν. Ἀπαντήσεις διὰ προσεχοῦς.

Πᾶσα ἀποστολὴ πρὸς τὴν Ἑταιρείαν ἀπευθύνεται

Τῷ κ. Ἰωάν. Μ. Δαρβέρῃ

Διευθυντῇ τῶν Πατρίων

Ὁδὸς Νικηφόρου 3 Α

Εἰς Ἀθήνας.

«ΑΝΑΤΟΛΗ»

ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ἀσφαλιστικὴ Ἑταιρεία Ζωῆς

ἐδρεύουσα ἐν Ἀθήναις.

Ἑταιρικὸν κεφάλαιον 2,000,000 φρ.

Ὁδὸς Σταδίου ἀριθ. 14.

Δέχεται ἀσφαλείας τῶν ἐν τοῦ πολέμου κινδύνων καθ' ἅπασαν τὴν διάρκειαν τῶν ἐχθροπραξιῶν τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος στρατιωτικῶν ὅσον καὶ τῶν λοιπῶν κληθέν-

των ὑπὸ τὰ ὅπλα πολιτῶν ἀποζημιώνουσα τὰς οἰκογενεῖας των.

Τὸ ἀσφαλιστὸν ἐκανονίσθη εἰς 4 ο) ἐπὶ τοῦ ἀσφαλιζομένου κεφαλαίου κατὰ τριμηνίαν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐχθροπραξιῶν. Οὐδεμίαν διατύπωσιν ἀπαιτεῖται οὐδὲ ἰατρικὴ ἐξέταση διὰ τὴν πραγματοποιήσασιν μίας τοιαύτης ἀσφαλείας.

Οἱ βουλούμενοι νὰ ἀσφαλισθῶσι δύνανται νὰ διενεργῶσι τὴν ἐγγραφὴν των εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' οἴου δήποτε συγγενοῦς ἢ ἀντιπροσώπου των.

Λεπτομερεῖς πληροφορίες παρέχονται εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως τῆς ἑταιρείας ὁδὸς Σταδίου ἀριθ. 14.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Κεφάλαιον δρ. 5.000.000

Ἔδρα ἐν Ἀθήναις. Ὑποκαταστήματα ἐν Πειραιεῖ, Ἀργεῖ, Πάτραις, Ναυπλίῳ, Πύργῳ, Κορυνθαί, Κεφαλληνίᾳ, Αἰγίῳ καὶ Ἀμαλιάδῃ.

Παρειστήριον μέχρι 5,000 δρ. 4 ο) εἰς πρώτην ζήτησιν. 5 ο) μετὰ ἐν ἔτος.

Τόκοι καταθέσεων.

3 1) 2 ο) ἀπόδοσις εἰς πρώτην ζήτησιν 4 ο) » μετὰ τρεῖς μῆνας

4 1) 4 ο) » μετὰ 6 μῆνας

4 1) 2 ο) » μετὰ 8 μῆνας

5 ο) » μετὰ 12 μῆνας

5 1) 2 ο) » μετὰ 18 μῆνας καὶ πλέον

Καταθέσεις εἰς χρυσὸν κατὰ 1/2 ο) ὀλιγώτερον